kes õnneks järel on tuld ja tappa see ja wee koera süda minnu oma asemel temale näha, koera südä wõid wähä lüwaga määrida, kui ehk kardad et muidu tunneb ja wabanda wõid et maha kukkus ja see läbi määritud sai. —

Kutsarit õli röömus meel selle kuldse kalli nõu üle, tegi karwa päält nii kui lapsuke õppetas.

Wiimne tegi ise ennast riidest lahti ja läks ihu ilge alasti metsa; kuhu kutsar tämäle Jumalaga jättes, Jumaliku õnne ja warju kaasa soowis ja palwetas, sest tüttar lapse targa nõu läbi ei õld nüüd temal tarwis inimise werd walada. —

Kutsar wei lüwase koera südäme prouwale nähä; a ei tea kas ta südäme tunistus tädä ka waiwas wai mis see õli; a silmigi südäme poole ta ei õle pööränd, käskind kuhugi matta kust kellegi silm tädä ei leija. —

Iga üks wõib arwata midä suguse südäme walu ga weikene metsäs alasti märjä pitka roho sees ulkus ja omale warju paika õtsis. —

Wiimaks kui wäsimus ja külm tämä üle wõitu akkasid saama, nägi ta puije wahelt tuld paistwad, wiimist ramu kokko wõttes akkas ta sinne poole menemä.

Puruks wäsind sai ta maja juurde kust tuli oli paistnud; läheb arglikult ja äbelikult sisse, ja üsna ime mis ta leijab. —

Tuli põleb majas, kolm klaasi marja wiinaga täidetud ja kolm tükki wõid leiba seisawad lauwa pääl; aga inimese inge ei tule ega tulegi ulga aigase ootamise järelgi nähtawile. —

Tämä wõttas julgust, jõi ühe klaasi kosutawat jooki tühjaks, sei tük wõid leibä pääle ja läks ahju alla et sääl soojas inimiste ilmumist oota. —

Et küll puruks wäsind, süski und silma ei tuld, nii kohkond ja ärritud ta waine õli. —

Ommiku eel ilmusiwad kolm meest õmmete kodo, kui lauwwa pääle silmad leiwäd, ütlesid kohe: „Üks wõõras peab siin kuskil warjul õlema; ega müidu üks klaas tühjaks õle saand ja leiwa tükk kaa puudub.